

Forrentning af mellemregning

Udlåner hovedaktionær eller -anpartshaver penge til sit selskab, skal der aftales en markedsrente, som to uafhængige parter ville have fastsat i et tilsvarende låneforhold.

Af partner, advokat (H) Henrik Rahbek, TVC Advokatfirma og ekstern lektor i skatteret

Henrik Rahbek

Partner, advokat (H), TVC Advokatfirma og ekstern lektor i skatteret

Efter opfordring fra Foreningen Danske Revisorer sættes der med denne artikel her i Fagligt Indstik i Danske Revisorer fokus på reglerne om forrentning af en mellemregning mellem hovedaktionær eller -anpartshaver og dennes selskab for de tilfælde, hvor hovedaktionæren eller -anpartshaveren har lånt penge til selskabet.

Baggrunden for opfordringen er helt overordnet at henlede opmærksomheden på de overordnede skattemæssige regler samt udvalgt praksis, hvor Skatteforvaltningen har udfordret den anvendte rentesats eller mangel på samme som betaling for hovedaktionærens eller -anpartshaverens udlån til selskabet, ligesom der ønskes fokus på at sikre at få aftalt en forrentning med afsæt i markedsrenten.

Artiklen omhandler således ikke udlån fra selskab til hovedaktionær eller -anpartshaver, idet opmærksomheden dog meget kort henledes på, at sådanne udlån giver helt andre skattemæssige konsekvenser som følge af regelsættet i ligningslovens § 16 E, hvorefter udlån behandles efter skattelovgivningens almindelige regler om hævninger uden tilbagebetalingspligt.

Helt overordnet om ydelser mellem hovedaktionær og -anpartshaver samt selskab

Det følger af ligningslovens § 2, stk. 1, at såkaldte interesseforbundne parter, herunder hovedaktionærer eller -anpartshavere og deres selskaber, ved opgørelsen af den skatte- eller udlodningspligtige indkomst skal anvende priser og vilkår for handelsmæssige eller økonomiske transaktioner i overensstemmelse med, hvad der kunne være opnået, hvis transaktionerne var afsluttet mellem uafhængige parter.

Leverer en hovedaktionær eller -anpartshaver således forskellige ydelser til sit selskab, skal denne have et vederlag for sådanne ydel-

ser, som svarer til, hvad en uafhængig – og således ikke interesseforbunden – part ville have modtaget for samme ydelse.

Udlån fra hovedaktionær og -anpartshaver til selskab

For det tilfælde, at ydelsen er penge, og hovedaktionæren eller -anpartshaveren foretager udlån af disse til sit selskab, skal der således betales en sædvanlig markedsrente, jf. ligningslovens § 2, stk. 1. Der skal således betales en rente, som to uafhængige parter ville have aftalt i et tilsvarende låneforhold.

Afgørende for fastsættelsen af markedsrenten og den skattemæssige anerkendelse af denne bliver i den sammenhæng de sædvanlige momenter, dvs. størrelsen på lånet, låntageres økonomi, sikkerheder samt afdragsprofil.

Om anvendelsen af en rente på diskontoen + 4 % fremgår af Skatteforvaltningens egen vejledning, at en *“... forrentning på diskontoen + 4 pct. vil derfor kunne anerkendes, hvis det efter en konkret begrundelse, og rent undtagelsesvist, må anses for det bedste udtryk for markedsrenten”*, jf. Den juridiske vejledning 2024-1, afsnit C.B.3.7 Fiksering af ydelser mellem hovedaktionæren og selskabet.

“

Afgørende for fastsættelsen af markedsrenten og den skattemæssige anerkendelse af denne bliver i den sammenhæng de sædvanlige momenter

Renten er skattepligtig for hovedaktionæren eller -anpartshaveren, og selskabet har omvendt fradragsret, jf. statsskattelovens §§ 4 og 6. Måtte der være aftalt en rentefordel, som ikke er forretningsmæssigt begrundet, anses denne desuden for et skattepligtigt tilskud for selskabet.

For hovedaktionæren eller -anpartshaveren er renten skattepligtig kapitalindkomst, jf. personskattelovens § 4, stk. 1, nr. 1.

Fiksering af rente

Hvis der ikke mellem hovedaktionæren eller -anpartshaveren og selskabet er aftalt nogen rente for et udlån, eller renten ligger under den rentesats, som en uafhængig tredjepart ville have fået for et tilsvarende udlån, vil der være grundlag for at fiksere en rente.

I et sådant tilfælde vil långiveren – dvs. hovedaktionæren eller -anpartshaveren – skulle beskattes af den fikserede rente, og låntager – dvs. selskabet – får et tilsvarende fradrag, jf. ligningslovens § 2. Begge parter bliver således i skattemæssig henseende stillet som om, der var betalt en markedsrente. Den omstændighed, at låntageren – dvs. selskabet – ikke har betalt nogen rente, bevirker videre, at der er grundlag for at gennemføre beskatning af låntager for denne fordel.

Endelig bemærkes, at henstand med betaling af renten ikke er at forveksle med afkald på samme rente, altså rentefrihed. Er førstnævnte forretningsmæssigt begrundet, er det således også for længst fastslået, at der ikke er grundlag for at gennemføre en beskatning, jf. SKM2008.9.HR.

I den pågældende sag for Højesteret havde en hovedanpartshaver undladt at opkræve renter på lån til sit selskab. Som følge heraf havde Skatteforvaltningen anset de ikke opkrævede renter for et skattepligtigt tilskud. Højesteret fandt derimod, at hovedanpartshaveren alene havde indrømmet selskabet henstand. Af den grund fandt Højesteret ikke grundlag for at fastslå, at indrømmelsen af henstand med renten ikke var forretningsmæssigt begrundet, idet Højesteret bemærkede, at det også kan forekomme, at uafhængige parter yder henstand med betaling af renter i tilfælde svarende til de i sagen foreliggende.

“

Renten er skattepligtig for hovedaktionæren eller -anpartshaveren, og selskabet har omvendt fradragsret

Nyere udvalgt praksis, hvor Skatteforvaltningen har udfordret den valgte forrentning af lån mellem interesseforbundne parter

Af nyere udvalgt praksis, hvor Skatteforvaltningen har udfordret den valgte forrentning, kan fremhæves Landsskatterettens afgørelser af den 2. oktober 2020 og 23. november 2023 (sagsnr. 14-1432324 og 21-0079447).

I den første sag fra oktober 2020 (sagsnr. 14-1432324) var omstændighederne således, at klageren, som var eneanpartshaver i et selskab, havde udlånt et beløb til samme selskab, og det var SKATs (i dag Skattestyrelsens) opfattelse, at den anvendte rentesats ikke var udtryk for den konkrete markedsrente. Herom havde SKAT i den påklagede afgørelse anført følgende:

“Forrentning af gældsforhold mellem selskab og hovedanpartshaver skal ske på markedsvilkår jf. Ligningsloven § 2. Ved fastsættelsen skal således henses hvad selskabet skulle have betalt hos et uafhængigt pengeinstitut for et tilsvarende lån, hvor der henses til pantets sikkerhed og afdragsprofil.

Under hensyntagen til at lånene stiger fra 2010/11 til 2011/12, ses der at være tale om et anfordringslån. Da egenkapitalgraden falder, og sikkerheden for lånene derved bliver mindre, anses en rente i rentespændet 3 %-5 % p.a. ikke for muligt at opnå på anfordringslån/kassekredit hos et pengeinstitut.

SKAT finder derfor, at den anvendte rentefod ikke kan anses for en realistisk markedsrente.

Det er SKATs opfattelse at et anfordringslån/kassekredit som det foreliggende, ville medføre at et pengeinstitut ville beregne en rente indenfor et spænd på 7 %-10 % p.a.”

Heroverfor blev det i klagesagen gjort gældende, at klageren – dvs. eneanpartshaveren – ikke havde haft mulighed for at låne beløbet til en tredjepart og få 7-10 % i rente, samt at markedsrenten var 3 %. Landsskatteretten annullerede herefter den gennemførte beskatning med følgende begrundelse:

“.. SKAT har hverken fremlagt eller henvist til konkrete oplysninger, der dokumenterer rentesatsen fra et pengeinstitut i årene 2011-2012. Herudover har SKAT fejlagtigt lagt til grund, at [virksomhed1] ApS' egenkapitalgrad var faldende fra regnskabsåret 2010/2011 til 2011/2012. Når der samtidig henses til at [virksomhed1] ApS i disse år reelt ikke havde nogen bankgæld (manglende sammenligningsgrundlag), samt at diskontoen var lav, finder Landsskatteretten, at SKAT ikke har tilstrækkeligt godtgjort, at markedsrenten i det konkrete tilfælde var 7 % p.a. Da klageren har modtaget en rente på ca. 3 % p.a., finder Landsskatteretten i øvrigt ikke grundlag for at forhøje klagerens renteindtægter.

SKATs afgørelse ændres, således at forhøjelsen af klagerens kapitalindkomst nedsættes fra 228.087 kr. til 0 kr.”

I den anden sag fra november 2023 (sagsnr. 21-0079447) var omstændighederne således, at lånet var ydet mellem to selskaber ejet af henholdsvis far og søn og således omfattet af ligningslovens § 2, hvorfor lånet var omfattet af samme regelsæt og praksis, som er fokus for denne artikel. I den pågældende sag blev et under sagen indhentet lånetilbud afgørende, idet Landsskatteretten som begrundelse for at ændre den gennemførte beskatning anførte følgende:

“Det fremgår af et indhentet indikativtilbud fra [finans1], dateret den 4. oktober 2023, under hvilke betingelser, at [virksomhed3] AG kan låne 5.300.000 kr. Her fremgår det, at den pålydende rente er på 4,85 pct. p.a. og ingen krav om sikkerhedsstillelse.

Landsskatteretten finder på den baggrund ikke, at det er dokumenteret eller tilstrækkeligt sandsynliggjort, at lånet herunder forrentningen mellem selskabet og [virksomhed3] AG er indgået på markedsvilkår. Retten har lagt vægt på, at forrentningen på lånet er 2 pct. uden sikkerhed, mens renten i det indikativtilbud fra [finans1], dateret den 4. oktober 2023, er 4,85 pct. sammenholdt med at den gennemsnitlige effektive rentesats inkl. bidrag fra den juli 2018 til juni 2019, ifølge Nationalbankens statistikbank, har været på mellem 1,638 pct og 1,395 pct. Retten finder derimod, at en forrentning på 4,85 pct på lånet mellem selskabet og [virksomhed3] AG er et udtryk for, at lånet ville være på markedsvilkår. Retten har her særligt lagt vægt på, at der ikke er stillet sikkerhed for lånet, hvorfor forrentningen må forventes at være ikke uvæsentligt højere end den gennemsnitlige udlånsrente i indkomståret 2019. Retten bemærker, at den gennemsnitlige udlånsrente i perioden juli 2018 til juni 2019 har været på mellem 1,638 pct og 1,395 pct., og dermed væsentlig lavere end den af Skattestyrelsens fastsatte rente ligesom der ikke er tale om forbrugslån.

Landsskatteretten har opgjort den samlede renteindtægt i indkomståret 2019 til 177.836 kr. Selskabet har i indkomståret 2019 indtægtsført en rente på 49.380 kr. [...]

På ovenstående baggrund nedsætter Landsskatteretten Skattestyrelsens forhøjelse af selskabets skattepligtige til 128.456 kr. for indkomståret 2019.”

I begge ovennævnte klagesager blev de gennemførte beskatninger således tilsidesat af Landsskatteretten med afsæt i en konkret bevisbedømmelse af de foreliggende oplysninger om markedsrenten eller mangel på samme. Det bemærkes for god ordens skyld, at ingen af de nævnte afgørelser er offentliggjort af Skatteforvaltningen.

“

Hvis selskabet ikke kan tilbagebetale lånet, så er tabet ikke fradragsberettiget

Afledte forhold og afsluttende bemærkninger

Selvom det ligger udenfor formålet med denne artikel, henledes opmærksomheden i øvrigt på, at der kan være flere udfordringer ved de udlån, som er genstand for omtale i artiklen. Således er nævnte udlån omfattet af begrebet »kontrollerede transaktioner«, hvorfor Skatteforvaltningen har adgang til at varsle en ændring af den anvendte rente eller mangel på samme helt frem til 1. maj i det sjette år efter indkomstårets udløb, jf. skatteforvaltningslovens § 26, stk. 5. Dertil kommer, at hvis selskabet ikke kan tilbagebetale lånet, så er tabet ikke fradragsberettiget, jf. kursgevinstlovens § 14, stk. 2.

Med afsæt i den beskrevne udvalgte ikke-offentliggjorte praksis bør en varslet ændring af en anvendt rentesats give anledning til overvejelser om, hvorvidt der er grundlag for at acceptere Skatteforvaltningens varslede ændring og således de afledte skattemæssige konsekvenser af denne. Dette tilsvarende de tilfælde, hvor der ikke har fundet nogen forrentning sted, og hvor det således er med rette, at der skal ske en korrektion i et eller andet omfang. I sådanne tilfælde bør den varslede ændring ligeledes give anledning til overvejelser om, hvorvidt den af Skatteforvaltningen anvendte rentesats er udtryk for den retmæssige markedsrente i det konkrete tilfælde.

Hvor Skatteforvaltningen varsler en beskatning, kan det i øvrigt være aktuelt at undersøge, om det er relevant og muligt at opnå tilladelse til betalingskorrektion efter ligningslovens § 2, stk. 5.

